

Den store pianisten

En veldig liten mann, med et stort hjerte, en stor forståelse for jazz og en unik tilnærming til pianoet. På en måte vil alltid Michel Petrucciani være med oss.

Av DAVID FISHEL

Jeg siterer fra teksten som følger med *Jazz Messenger* en ny boks med tre CD-er fra Michel Petrucciani: «Med det plutselige tapet av Michel Petrucciani i New York, natten 5. januar 1999, ble jazzen plutselig og ugjenkallelig fattigere. Jazzen mistet en eksepsjonell musiker, en fri og pulserende kunstner, og en sensuelt lyrisk pianist. Men framfor alt mistet jazzten et unikt og sjeldent menneske; blant talentene hans var generøsitet og glød – en enkel man hvis kompliserte liv vibrerte mellom en daglig (og stille) lidelse og en intens beslutsomhet for gleden.»

Genetisk defekt

Michel Petrucciani ble født 28 desember 1962 i Orange i Frankrike. Han ble født med en

genetisk defekt: utilstrekkelig knokkeldannelse. Det gjorde at han var svært utsatt for beinbrudd. Veksten hans var hemmet og han måtte senere bli båret til pianoet under konserter. Pianoet hans var spesialkonstruert for at han skulle nå ned til pedalene.

Hans første profesjonelle konsertopptreden var i 1975, under Cloustat-festivalen. Da var han 13 år gammel. Trompetlegenden Clark Terry spilte også på festivalen og trengte sårt en pianist. Da Petrucciani meldte seg frivillig trodde Clark han spøkte. «Du er jo bare en unge,» sa han. «La oss

ta en blues,» svarte Michel og etter et minutt eller to var Clark Terry overrasket og overveldet. Terry roste ham og ansatte ham.

Dro til USA

Etter å ha spilt inn flere plater og turnert i Frankrike, mottok Michel et tilbud om å flytte til USA. Han flyttet dit etter å ha feiret sin attende fødselsdag. En venn anbefalte ham å besøke saksofonisten Charles Lloyd (som var med å oppdage pianisten Keith Jarrett). Deres første møte resulterte i en jam-session som varte hele natten i Lloyds hus i California. «Den plutselige ankomsten av denne lille fyren snudde livet mitt på hodet, etter at jeg hadde bestemt meg for å gi opp musikken og konsentrere meg om hagen min. De var et møte like usannsynlig som det var heldig. Et mirakel!» De to spilte sammen i fem år og lagde tre plater.

Har spilt med «alle»

Petrucciani begynte å jobbe sammen med noen av verdens mest berømte jazzmusikere. Listen over de han har spilt med ser ut som en «hvem er hvem» innen jazzten. Trommeslagerne Al Foster, Jack deJohnette, Roy Haynes, Tony Williams og Steve Gadd. «Steve og jeg var som brødre. Vi forstod hverandre i løpet av et halvt sekund.» Bassistene Gary Peacock, Eddie Gomez, Charlie Haden, Stanley Clark, Cecil McBee og Anthony Jackson. Gitaristene Jim Hall, John Scofield og John Abercrombie. Saksofonistene Lee Konitz, Dave Sanborn, Wayne Shorter og Joe Henderson og trompetistene Freddie Hubbard og Dizzy Gillespie. I en alder av 21 ble Michel Petrucciani den første franskmann til å skrive kontrakt

med selskapet Blue Note, der han ga ut sju album.

Hjem igjen til Frankrike

I 1993 bestemte han seg for å dra tilbake til Frankrike og Dreyfus Jazz, et selskap han var trofast til helt til han døde. Den nye 3-CD-boksen inneholder Petrucciani i solo-, duo- og trioformat. «Å spille solo er det som passer best for meg. Jeg er virkelig fri. Det er en måte å møte frykten.» Albumet ble spilt inn live under Antibes Juan Les Pins Jazz Festival i Frankrike i juli 1993.

På duoalbumet spiller han sammen med den danske bassvirtuosen Niels-Henning Ørsted Pedersen, og det ble spilt inn live i Copenhagen Jazzhouse i april 1994. Trioalbumet har han gjort sammen broren Louis Petrucciani på bass og Lenny White på trommer. Opptaket er gjort live i Nabari, Japan i august 1994.

Det er en generell enighet om at Petruccianis liveopptredener var hans beste arbeid. «Jeg spiller alltid for folk. Jeg håper at alle forlater konsertene lykkelig og med et ønske om å komme tilbake. Musikken min er ikke intellektuell; den er sensuell og full av melodi. Men selv om folk liker musikken min, er den ikke kommersiell. Jeg prøver hardere og hardere å følge rådene fra de store mestrene – mindre er bedre.»

